

## Î N C H E I E R E

12 noiembrie 2014

mun. Chișinău

### Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

președintele completului, judecător:

Ala Cobăneanu

Judecătorii:

Dumitru Mardari

Vera Macinskaia

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Tănăsescu Anatolie împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Afacerilor Interne al RM, și intervenientului accesoriu agentul constator – Vizir Vasile cu privire la repararea prejudiciului material și moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2014, prin care a fost admis apelul declarat de Tănăsescu Anatolie, casată hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 13 martie 2014 și pronunțată o nouă hotărîre prin care acțiunea civilă a fost parțial admisă,

### c o n s t a t ă

La 06 decembrie 2013, Tănăsescu Anatolie a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al RM, Inspectoratului General al Poliției și intervenientului accesoriu agentul constator – Vizir Vasile cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul Tănăsescu Anatolie a indicat că la 10 aprilie 2012, în jurul orelor 02<sup>20</sup>, deplasîndu-se spre domiciliul său cu automobilul de model „VOLVO XC 60” nr./î PZ -1057, fără careva motive, a fost stopat pe str. Kiev, mun. Chișinău de către inspectorii Secției Poliției Rutiere a Comisariatului General de poliție al mun. Chișinău. Drept motiv de stopare a fost invocat de agenții constatori precum că deplasarea la așa oră tîrzie poate fi suspectată și necesită verificarea actelor personale, actelor pe automobil și efectuării testului la consumul de alcool.

Declară reclamantul că verificînd actele personale și pe automobil, agenții constatori nu au depistat careva nereguli, însă, cu toate acestea l-au condus la sediul Secției Poliției Rutiere a Comisariatului General de poliție al mun. Chișinău din str. Tiraspol, 11, unde a fost suspus testului alcooloscopic, care la fel a dat un rezultat negativ.

Menționează Tănăsescu Anatolie că deși nu au fost constatate careva nereguli, agentul constator al SPR CGP mun. Chișinău, locotenent major de poliție – Vizir Vasile a întocmit procesul-verbal din 10 aprilie 2012, prin care a fost recunoscut vinovat în temeiul art. 240 alin. (3) din Codul contravențional și sancționat contravențional cu amendă în mărime de 3 unități convenționale.

Afirmă reclamantul că prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 06 iunie 2012, a fost admisă contestația sa și a fost anulat procesul-verbal cu privire la contravenție din 10 aprilie 2012, întocmit de agentul constator al SPR CGP mun. Chișinău, locotenent major de poliție – Vizir Vasile, în temeiul art. 240 alin. (3) din Codul contravențional și a

fost încetat procesul contravențional în privința sa din motivul că nu există faptul contravenției.

Invocă Tănăsescu Anatolie că prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iulie 2012, a fost respins ca neîntemeiat recursul declarat de agentul constatat al SPR CGP mun. Chișinău, locotenent major de poliție – Vizir Vasile împotriva hotărârii Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 06 iunie 2012.

Totodată, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 august 2012, a fost respins ca inadmisibil recursul declarat de agentul constatat al SPR CGP mun. Chișinău, locotenent de poliție – S. Ceban împotriva hotărârii Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 06 iunie 2012.

Consideră reclamantul că prin acțiunile ilegale ale agentului constatat al SPR CGP mun. Chișinău, locotenent major de poliție – Vizir Vasile, i-a fost cauzat un prejudiciu material, fiind nevoit să suporte cheltuieli pentru asistență juridică în urma contestării procesului-verbal din 10 aprilie 2012 cu privire la contravenție, precum și, i-a fost cauzat și un prejudiciu moral manifestat prin disconfortul sufleteșc, suferințe psihice prin înjosirea pe care a suportat-o prin acțiunile ilegale ale agenților constatați.

Cere Tănăsescu Anatolie să fie încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său prejudiciul material în mărime de 5000 lei și prejudiciul moral în mărime de 5000 lei, iar în total 10 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 13 martie 2014, acțiunea civilă a fost integral respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2014, a fost admis apelul declarat de Tănăsescu Anatolie, casată hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 13 martie 2014 și pronunțată o nouă hotărâre prin care acțiunea civilă a fost parțial admisă. A fost încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Tănăsescu Anatolie prejudiciul moral în mărime de 2000 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 2000 lei, iar în total 4000 lei. În rest, acțiunea civilă a fost respinsă.

La 14 iulie 2014, Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2014 cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea civilă să fie integral respinsă.

În motivarea recursului Inspectoratul General al Poliției a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece concluziile acesteia vin în contradicție cu circumstanțele pricinii, fapt ce a adus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) și alin. (2) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei contestate a fost expediată recurentului la 17 iunie 2014, fapt ce se confirmă prin scrisoarea instanței de apel nr. 2a-2049/14 (f.d. 53).

Astfel, instanța de recurs consideră că Inspectoratul General al Poliției s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen (f.d. 56).

Potrivit art. 431 alin. (2) CPC, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Examinînd temeiurile recursurilor în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1), alin. (2), alin. (3), alin. (4) și alin. (5) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicare eronată a normelor de drept material sau a normelor

de drept procedural. Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

Conform art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Reieșind din prevederile art. 440 alin. (1) CPC, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se doar legalitatea deciziei, dar și nu temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza *Purcell vs. Irlanda*, 16 aprilie 1991), pe cînd recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției asemenea aspecte nu se regăsesc. Precum și, prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art.6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei deciziei prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge

recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza *Rebai și alții vs. Franța*, Comisiei Europene a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995 nr. 26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat corect prevederile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 „Privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești”, care stipulează că prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției, ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440, art. art. 269-270 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

#### d i s p u n e

Recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției, se consideră inadmisibil.  
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Vera Macinskaia